

Narozeniny 2012

aneb

... už by to fakt chtělo jaro...

Narozeniny

5. - 8.5.

Oproti zvyklostem při výjezdech na více dnů, vyjíždíme v sobotu ráno. Důvod je především pracovní synchronizační.

Šnek po neuvěřitelných peripetiích přijel v pátek večer k Lence, Já s Lenkou jsme přijeli na kolech z Hájů, pak jsme společně nakoupili a šli se občerstvit do hospůdky. Krátce po tříadvacáté jsme ulehli a spali.

Ráno 5.5. sobota

Několik budíků nás svým řevem vytáhlo z postele v půl osmé. Nasnídali jsme se, dobalili nezbytnosti, vše řádně naložili na kola a vyrazili na sraz. Ten je na náplavce u Železničního mostu. Teoreticky by tam měl být Standa a Michal.

Po třech kilometrech jsme na místě. Je tu živo. Svítí slunce, je teplo, korzuje tu neuvěřitelné množství lidí. Akorát Standa a Michal nikde. A tak jsme zahájili čekání. A během této činnosti jsem pochopil neobvyklou skrumáž lidí. Asi sto metrů od nás probíhají farmářské trhy. To ale nevysvětluje nepřítomnost našich dvou druhů. Pravda, s Michalem je to trochu složitější, říkal něco o rodinných důvodech, ale Standa bývá přesný. Aha, je tomu tak i dnes. Právě přijíždí. Do času srazu zbývá 5 minut.

Dig.

Jel jsem z Jesenice a myslel jsem, že budu dříve, ale cesta, která byla dříve, už nebyla. Vzhledem k tomu, že to bylo většinou z kopce, tak jsem vše dohnal. Tento průměr "jízdy na těžko" bych si měl zapsat do osobního deníčku, protože se jen tak opakovat nebude.

Sar.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	366	0	0	19

Průjezd Prahou proběhl bez zádrhelů, jen s drobným přestupkem u Národního divadla, kde jsme i přes přikázaný směr jízdy odbočili vlevo na most a po sjezdu z mostu málem sjeli schody. O ulici vedle už byly nižší, ale pořád schody. Teprve průjezd třetí ulicí byl úspěšný. Další zážitek byl na semaforu na Malostranské, kde jsme čekali 5 minut na zelenou a nic. Tak jsme to vzali přes chodník. Hned za námi čekal nákladák. Jakmile jsme mu uvolnili místo a on se přiblížil ke křižovatce, měl tam zelenou. Jasně, je tam čidlo na auta, které není tak citlivé aby reagovalo i na kola.

Pak se nedělo nic zajímavého. Přes nábřeží kpt. Jaroše a třídu Dukelských hrdinů jsme dojeli do Stromovky, skrz ní k Vltavě a po jejím levém břehu po stezkách opustili Prahu. Stále svítlo slunce, bylo teplo, na silnicích a stezkách skoro nikdo. Projeli jsme Roztoky a po stezce v poklidu a pohodě podél řeky dojeli do Úholiček. Tady je to horší. Je tu kopec směrem od Vltavy, velmi příkře nahoru. Nemám ho rád. Jenomže dál to podél vody nejde. Já se Standou ho zdoláváme v sedle, přičemž rozebíráme světa běh a jiné důležitosti, Šnek nevím co dělá a Lenka jde pěšky.

Za nějakou chvíli jsme u odbočky, kde kopec nejen že pokračuje, ale je ještě příkřejší.

I tuto část jsme zdolali a ocitli se u skládky komunálního odpadu Úholičky. Pak se až do Turska nedělo nic, co by stálo za záznam. Pořád je hezky, teplo se změnilo v horko. V Tursku to trochu nevyšlo. Nechci jet do Kralup po hlavní, ale všechny ukazatele nás tam ženou. Navíc je čas oběda a jedna z cedulí nás přesvědčila, že ji budeme následovat. Psali na ní Restaurace a šipka doprava. Po pár metrech - ano, je tu, ale poněkud zavřená. Tak nic. Návrat na trasu jsme zvolili pěšinkou po hrázi rybníka. Mají to tu pěkné. Ale nic to nemění na tom, že se mi nedaří najít vedlejší silnici na Kralupy. Je to taková nenápadná odbočka u plechového objektu patřícího k bývalé kovárně. (po dojezdu, kdy se dokončovala tato zpráva mi to nedalo a prohledal jsem internet. A už vím, proč jsem to nenašel. Na Google World při maximálním přiblížení jsem tu plechovou halu našel. Na ortofoto mapě na Seznamu tam už není. To se pak má jeden orientovat...). Tursko jsme opustili po hlavní a z ní našli odbočku doprava a ta nás zavedla na hledanou silnici. No sláva. Ted' to bude chvíli po rovině a pak sjezdem do Kralup. A Jeděéééé!

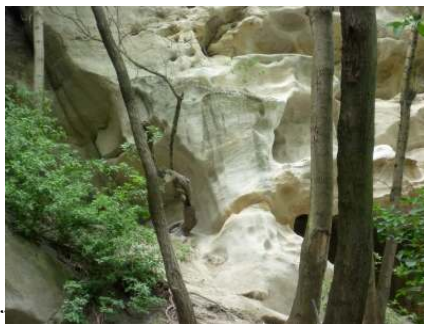
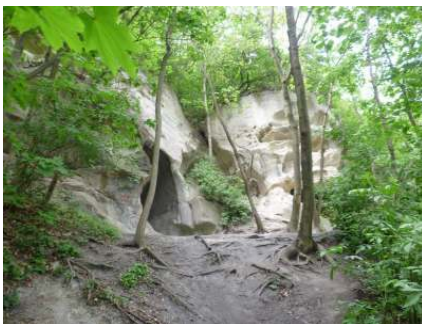
V Kralupech jsme za 15 minut. Další dvě minuty trvalo, než jsme přijeli k hospodě na oběd. Jel jsem najisto. Je to ten lokál, kde jsme obědvali se Šnekem a Janou, když jsme doprovázeli Šneka na jeho cestě do Anglie. Volba dobrá. Je tu hejno cyklistů a všichni se něčím ládují. Za pár minut se ládujeme také. A mají to velmi dobré. K tomu musím nutně ochutnat medové pivo.

Po obědě pokračujeme stezkou podél Vltavy a to neromantičtější částí pod pískovcovou skálou, kde uvnitř je železniční tunel a přírodní otvory jsou využity jako nouzové výstupy.

Dig.

Romantická cesta podél Vltavy to byla, ale nemohli jsme se minout dva cyklisté proti sobě a tak jeden vždy zastavil. Alespoň já jsem se nemohl vejít, asi to bylo šířkou kola nebo postavy? Nevím, u ostatních to bylo možná jinak. Sar.

Porád je to pěkné. Končí to v Nelahozevsi. A tady? To svět neviděl. Festival chřestu. Tak to je neskutečné. Pochopitelně fůra lidí, jeden přes druhého překáží a ještě

se tomu diví... Mimo to je tu zámek a rodný dům Bedřicha Smetany - dnes muzeum. Jediné, co mi kalí radost ze všeho kolem, je Lenčin úbytek síly. Prostě už nemůže a tak odpočíváme. Má to však další háček. Po obloze se za námi žene temné fialovo a zvedá se vítr. Tak tomu neujedeme. Ale pokusíme se využít silného větru, který máme, oproti všem zvyklostem, v zádech.

Jen jsme se rozjeli, začalo kapat. A tak jsme jeli a byli připraveni podniknout protidešťová opatření. A ono nic. Pořád jen kapalo a foukalo.

Po dalších kilometrech dopadla na Lenku krize. Zastavili jsme v Nových Ouholicích v restauraci na odpočinek.

Odpočívali jsme tři piva a spoustu řečí. A pohledů na pěknou servírku. Krize je taková, že jsem se vypravil na konzultaci ke krásné servírce jak by to tady v okolí vypadalo s noclehem. Byla velmi milá a kdybych byl sám, možná by mě ubytovala a možná... Co to sem pletu!

Nejbližší nocleh je v Nelahozevsi v penzionu. Ale je tam prý velmi drahé. Směřem na druhou stranu o ničem neví. No nic. Lenka se zdá být schopná dalšího postupu, tak to vyřešíme tím, že nejbližší vhodné místo a pro dnešek konec.

Nápad to byl skvělý. Je jeden malý háček. Kolem jsou pole, dálnice a silnice po které jedeme. Hmm, to jsem nedomyslel. Na směrovce píšou Říp 14 km. No, hledáme dál.

A tak jsme hledali, až jsme dojeli do Vražkova.

Dig.

Pro mne nejhorší část naší akce - poprchávalo, foukal protivítr a ještě provoz aut. Již nikdy tudy na trase Nové Ouholice po hlavní silnici., vždy jinudy. Sar.

A zastavili v hospodě na odpočinek. A také pivo. Lenka chtěla čaj. Nechal jsem jí ho vylepšit vysokooktanovým aditivem. Ale to je tajemství.

Během konzumace a různých žertíků jsme si všimli, že naproti je ve zdi kravína umístěn mlékomat. A hned se řeč stočila na něj.

Vedle u stolu seděl nějaký místní tatík a přidal se do debaty. Potvrdil, že produkt je velmi lahodný a za cenu, která je velmi lidová se vyplatí jej odebrat. Poštůchovali jsme Šneka, že je adeptem toho, kdo dojede ráno s flaškou do automatu. Pořád to bere jako žert. No, uvidíme.

Poseděli jsme, odpočinuli si a popojedem. Od cíle jsme necelé dva kilometry... do kopce.

Zdolali jsme je bez dalších příhod. Snad možná by Lenka mohla něco dodat k odbočování na polní cestu. Já jsem v zrcátku viděl jak je hluboko v poli, ale v sedle. Tak nevím.

Zajeli jsme na pole za roštím a připravili ležení. Počasí má tendenci kapat. Postavili jsme plné doupě, Standa stan a Šnek něco neskutečného ze spleti provazů, stromů, cely a dalších, těžko poznatelných předmětů.

A ta panoramata...

A okolí...

Pak jsme se slezli v doupěti u večere - guláš s těstovinami, a porovnávali chuť Rumu Božkov a Rumu Lidl. A samozřejmě kecali a kecali a kecali. Zvláště Šnek se rozpovídal. Že by trénoval na příští týden, kdy má na své přednášce hovořit k plnému sálu?

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Říp	47,9	421	55,8	13,9	26 - 6

Ráno 6.5. neděle

Vstáváme v devět. Standa se sbalil a odjel na Říp.

Dig.

Přesněji řečeno pod Říp, protože nahoru na Říp jsem jízdu neplánoval. Nechal jsem kolo s nákladem dole a vyšel nahoru. Kupodivu byli na vrchu nocležníci, kteří v této chráněné oblasti zrovna balili stany.

Sar.

Lence se nechce ze spacáku,

Šnek je tradičně líný,

a já jsem byl nahoře před půl rokem. Taky s kolem, ale kde jsou ty časy, kdy jsem to až

nahoru vyjel...

Prý se sejdeme za hodinu v Rovném na parkovišti. Mezi tím snídáme, balíme a pozvolna odjíždíme.

Je to do kopce a tedy nic moc. A to na tom nic nemění skutečnost, že je pěkně a svítí slunce. A tak si tak v klidu stoupám a užívám si slunce a rozhledy a za chvíli jsem nahoře. Sraz na parkovišti byl dobrý nápad, narazil však na skutečnost, že je celá jeho plocha využita pro výstavu drobného domácího zvířectva. Standa to operativně vyřešil tím, že zaparkoval kolo viditelně u silnice a sám si sedl opodál na rantl betonového můstku a cosi tam četl. Lenka se Šnekem po nějaké době také dorazili a tak jsme pokračovali v cestě.

Projeli jsme Krabčice a odbočili na Beřkovice. Ano, ty Beřkovice, kde se časem všichni sejdeme... Jede se dobře, nedějí se žádné zvláštnosti. Ústav jsme úspěšně minuli, ani na nás nehodili síť. Lenka se však zmínila o příčině. Ona totiž měla svého času od tohoto zařízení klíče. A to i ty, které otevírají dveře směrem ven.

V obci Černouček se od nás odpojil Standa. Velmi ho ubíjelo tempo, které bylo těsně nad hranicí couvání. Kromě toho chtěl vidět Račice a v nich veslařský kanál.

Dig.

A skutečně jsem ho viděl, byl takřka opuštěn jen jeden osamocený kajakář trénoval na vodě, ale několik desítek jezdců na kolečkových bruslích jezdilo po asfaltové silnici okolo kanálu. Cesta do Mělníka byla v pohodě, zejména když jsem (asi) v Hněvicích najel na cyklostezku podél řeky do Mělníka. To byla super jízda s pěknými výhledy. Stezka byla pěkně značena a vyčetl jsem, že je vedena až do Prahy. Toho jsem pak využil na zpáteční cestě. Víz dále.

Sar.

My ostatní jsme se poledním sluncem přiblížili do Cítova. A nějak jsme tak usoudili, že zde je jediné nejvhodnější místo pro oběd. Ovšem nejdříve jsme museli zdolat krátký, ale prudký vjezd do vesnice. Až tak, že Lenka jej šla pěšky a v půlce si vyžádala oddech. Šnek se zatím vypravil zjistit, jak je to tu se zařízením, kde nám dají najíst. Po chvíli jsme ho následovali.

Zařízení našel. Ale má otevřeno až od dvanácti hodin + - 200 let. A právě když jsme se rozhodovali, že pojedeme dál a najíme se jinde, přijel z horní cestičky na strašlivé plečce kouzelný dědeček. Mohlo mu být 70? 75? Nevím. A hned se o nás začal zajímat. Když jsme mu řekli, že bychom rádi pojedli, pozval nás do jiné hospůdky, prý někde na kopci a vpravo a vedle něčeho. Tak tohle nedávám. Kouzelný dědeček je druhá osoba v mém životě, kde ze slov nejsem schopen navigace. Prvním je Lenka... Dědeček nám nakonec nabídnul, že nás tam dovede. Prý mají otevřeno od stejných dvanácti hodin, ale než tam dojedeme... a navíc otevírací dobu dodržují přesně. A vyrazil. Co se to děje??? My mu nestačíme? Co se to stalo? Stroj, na kterém jede by směle mohl být ozdobou dobře zavedeného smetiště a to nejen vzhledem, ale i zvuky, které při pohybu vydává, a ujel nám? Někak tomu nerozumím. Naštěstí zakrátko odbočil vlevo a vjel do dvora. Následovali jsme ho, a hle, ona je to hospůdka. Je přebudovaná z garáže, ale je tu útulno. A zrovna otevírají... na popud kouzelného dědečka. Ten vletěl jak velká voda do přilehlého domku a už před sebou hnal asi syna a snachu. Aha, takhle to tu chodí...

Oběd byl výborný a k tomu velká zábava s dalšími příchozími, zjevně zdejšími. Všichni si hráli na rybáře a experty na rybolov. Získal jsem si je několika vtipy a rybářskou tematikou.

Odjíždíme. Ale o teple jsem četl, že vypadá jinak. Zejména když teď jedeme z kopce a to dost prudkého. Naštěstí tento příval zimy netrvá dlouho. Přišla rovina, pomalejší jízda a průjezd Mělníkem. Ani ten nepřinesl nic extraspeciálního. Navedl jsem nás na klidnou souběžnou silnici a začalo stoupání. Vím o něm. Avšak Lenka a Šnek také. Pravda, oba jej jeli dolů, Šnek kolmo, Lenka autmo, ale oba tu už byli.

A tak si každý jedeme svým tempem, některé... to pojalý jako procházku po obědě, a je pohodička.

Někak se zabývám myšlenkami na nesmrtelnost chrousta a najednou, ne, není to vzdělaný cikán - Děža ví, ale opakující se prožitek. Úplně stejně jako kdysi, se ke mně zezadu přiblížilo tmavé auto. Je tu malý rozdíl. Tehdy to byl teréňák, dneska je to dodávka. Výrazný rozdíl je i v barvě. Teréňák byl černý, dodávka je tmavě modrá. Ale tím asi rozdíl končí. Dodávka, stejně jako teréňák se mě pokouší vytlačit ze silnice. Oproti teréňáku má proto méně vhodný úhel a já jedu pomaleji. Jakmile jsem pochopil, že ke kontaktu dojde nejpозději za dvě sekundy, přenesl jsem váhu na levou stranu, zapřel se do sedla a řídítek a očekával jak se budou věci dál vyvíjet. A vyvíjely se.

Nejdříve se moje zrcátko dotklo konce předních dveří a odklonilo se do zákrytu s levým rohem. Jeho pootočením vykoul na světlo, přesněji, postavil se mezi roh a auto,

svorník M8 držící zrcátko na rohu. A právě tento svorník započal dílo odplaty. Dodávka nejela rychle, ale přecijen tam nějaký rozdíl rychlostí byl. Svorník se zaryl do laku a zůstávala po něm nádherná stříbrná stopa tvořící čím dál hlubší kaňon. Neustoupím ani o centimetr! Náhle z místa kontaktu svorníku s autem vytryskl gejzír plastu. Ten se ze svého původního místa rozletěl velmi rychle do všech stran. Několik úlomků mě zasáhlo. Nic co by stálo za zmínku. Rýha v plechu se protáhla o další metr. Začínám mít náklon doprava. Zatím nic závažného. Akorát teď nesmím spadnout. Vypadal bych jako zbabělec. A je tu zád' vozidla. Svorník se zakousl do bloku zadních světel. Očekával jsem další tříštění umělých hmot, ale nic se neudálo. Jen svorník plynule přešel z plechu do plastu. A teď je to o manévrování. Musím přenést váhu doprava, ukončit svou ryteckou činnost a uhnout tak, aby, až skončí nucená opora o auto nedošlo ke zvrácení řídítek doleva a ztratě rovnováhy. To by došlo k přímé kolizi a to bychom velmi neradi. Manévr se podařil, plynule jsem nás od sebe oddělil a pak zastavil. Dodávka mě už "zamkla" natolik, že bych musel uhnout do příkopu. A tam je nějaká smrdutá stružka a kopřivy.

Dodávka odjela. Kontrola škod: Kromě hnutého zrcátka vůbec žádné. To je neuvěřitelné. I když, trochu nějaké ano. Mám nějaké škrábance na koleni a holeni a také lýtku. To asi budou ty plasty co opustily vůz. Pak už se nedělo nic zvláštního. V klidu jsem dosáhl vrcholu kopce a počkal na ostatní. Teprve Lenka mě udivila svým dotazem, co mi je. Po mém xichtu číslo 478 - nechápu nic, ukázala na koleno. Aha, je tam stružka zaschlé krve. Ale mě opravdu nic není. Je to pár povrchových škrábanců...

Po odpočinku a Lenčině proslovu na téma "Nechci kopec" jsme zvesela pokračovali dál. Nespěcháme sice moc, ale za 30 minut máme být ve vesnici Vysoká na srazu se Standou. Vzdálenost činí asi 7 kilometrů. mělo by to být stihnutelné. Naštěstí je to po rovině a Lenka jede velmi slušně. Nenadává. Ovšem všeho do času.

Navigace zase začala navigovat a ukazuje, že máme uhnout ze silnice a pokračovat nějakou polně lesní cestou. No buďž. Vůbec se mi nelíbí, že míří poměrně ostře dolů. Zejména proto, že vesnici Vysoká vidím na naší úrovni cca 2 km od nás.

Hmm, měl jsem pravdu. Bylo to dolů a v zápětí mnohem prudčeji nahoru. V sedle jsem dosáhl rovinky. Hned vedle je pole. A na jeho kraj si budu muset lehnout. Je krásně, svítí slunce, skoro teplo a nějak mě opouštějí síly. A tak jsem se uložil do trávy a čekal na Šneka s Lenkou. Dočkal jsem se. Šnek velmi pomalu, zato však zvolna přijel a odložil své staré, vetché hosti pod nedaleký strom,

Lenka přišla po svých a jen popadla dech, vedla monolog o škodlivosti kopců na její pleť.

Jen jsme si trochu odpočinuli, jali jsme se stoupat do poslední části tohoto kopce. Nebyl moc dlouhý, ale skloněný ano. A tak Lenka láskyplně nadává a odpočívá. A to už jsme tu. Vesnice Vysoká a v ní hospůdka hluboká, nebo spíš U zlatého kola. A venku u stolku sedí kdo? No přeci Standa... Přisedli jsme k němu, zjistili, že zahrádka je bez obsluhy a šli si přes silnici dovnitř objednat. Teprve potom jsme přisedli a začali probírat zážitky za dobu, kdy jsme se neviděli. Lenka má strašně studené ruce a vypráví něco o tom, že uvnitř je teplo a pohoda... No dobře, jdeme dovnitř. Hmm, no jo, měla pravdu. Je tu podstatně lépe. A útulno, na trámecích a stěnách jsou všelijaké antiquosti, zajímavá cedule nad vchodem

a promítací plátno. Na něm se odehrává hokej Slováci asi s Finskem. A tak nabíráme síly, zase tropíme žertíky, koukáme na hokej a usáváme, co teče. Lenka třeba čaj a Šnek zcela netradičně pivo.

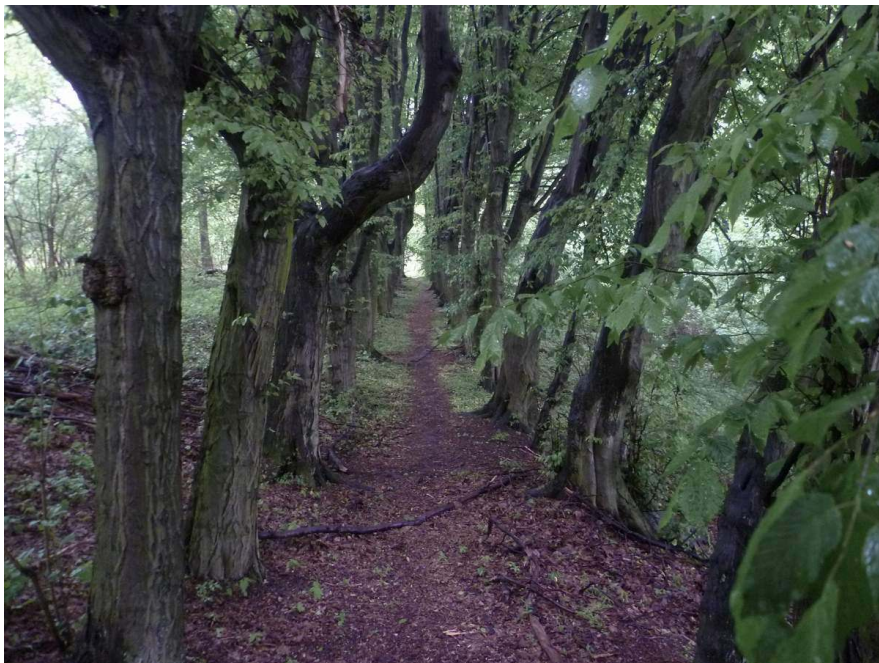
Nějak se venku setmělo. To je divné, jsou čtyři hodiny odpoledne. A než jsme to stačili rozebrat, začalo pršet. A tu se ukázalo, že nás má výčepák opravdu rád. Venku nad našimi koly otevřel velký slunečník aby na ně nesvítilo slunce... v tom dešti.

Lenka si hraje s myšlenkou, že by se určitě dalo přespát tady. Asi ano, ale muselo by se to domluvit. A do toho se nikdo nežene.

Po několika dalších žejdlících, hrstí mandlíček a objednaných a nedonesených tyčinkách, skončení hokeje a poté, co ustal déšť, jsme tak nějak společně dospěli k názoru, že bychom mohli popojet do místa noclehu. A kde ten je, vím jen já. Vyrovnali jsme účet, na kolech osušili sedla a jedeme.

Kousek ještě nahoru a pak pozvolným sjezdem přes Janovu Ves do Kokořína. Na návsi jsme na sebe počkali a společně nás vedu na prohlídku zdejších atrakcí. Zajeli jsme za zámek, a hle ono je to tu nějak jiné. Nevadí. Chvilku jsem hledal a nakonec našel. Provedl jsem nás cestou - necestou až k alejce.

Tady bych rád od vyprávění odbočil a malinko nastínil trochu z minulosti, aby nezáúčastněný čtenář neztratil souvislosti. Tak tedy:

Tuto oblast jsme objevili na začátku devadesátých let. Jezdili jsme sem každý rok na začátku sezóny, kdy to teplotně ještě nebylo na spaní venku, nebo na konci sezóny, kdy to už nebylo na spaní venku. Jde o to, že je tu malý komplex jeskyněk, hůře přístupný pro kola a kdo to tu nezná, nenajde to tu ani pěšky. A v těch jeskyňkách jsme spávali a také jsme zde oslavovali kulatiny Hells. Páté, desáté i patnácté narozeniny. A pak to přišlo. Nějaká paní dostala tento kus země jako náhradní restituci. Pro ni to nemělo žádnou cenu a tak, když se objevili nějakí týpci, nebylo pro ně problémem přesvědčit onu paní, že jim část s jeskyňkami pronajme, a to na 50 let za symbolickou korunu. A bylo to. Krátce na to zde vyrostla mohutná dřevěná palisáda, na její bráně se ocitl nepřekonatelný zámek a bylo po srandě. A teď se vrátíme do děje.

Najemci asi velmi neradi nesou přítomnost kohokoliv a tak začali stavět nenápadné nástrahy. Většinou dřevěné a jde o příčné zátarasy cest z klacků a větví,

zdánlivě náhodně rozprostřených, nebo náhodně padlé stromy přes cestu, a jaká to náhodička, padly sem dva, hned za sebe a to tak, že konec jednoho kmenu překrývá začátek kmenu druhého. Pak jsou stojaté zábrany, kdy sem nějak dopravili a ztopořili kmen i s větvemi a opřeli ho o začátek alejky tak, aby se do ní nedalo vejít. Všechno jsme to samozřejmě zdolali. Avšak nečekal jsem, že padnu do léčky uprostřed alejky. To bylo tak:

Velmi pomalu jsem ji projížděl a kochal se její krásou, byť oproti dobám, kdy jsme to tu objevili a někdo se o to staral, to tu dost sešlo. V cestě leží napříč klacek. Dost tlustý, ale zdá se být suchý a tedy zlomitelný, tedy pro Mašinku žádná překážka. Najel jsem si úplně doprava, pravým rohem těsně míjel strom a najel na klacek. Ten podle očekávání hladce praskl. Ale pak se situace vyvinula naprosto neočekávaným směrem. Místo toho, aby se klacek rozdělil ve dvě a tím se dostal mimo stopu kola, se jeho levá část vymrštila a z téže strany se na mě vyhrnulo množství pahýlů větví i s kmenem. Zasáhly Mašinku hned na dvou místech, mně se konce pahýlů vyhnuly, nebo na mě nedosáhly. Mašinka dostala zásah z boku do paluby, kde není zpevněné krytí a druhý zásah šel někam dolů ke středu. Okamžitě mě to zastavilo. Vystoupil jsem, odklidil kmen i s pahýly a chtěl pokračovat. Leč nešlo to. Řetěz byl spadlý. Po nandání se zdálo být vše v pořádku a tak jsme dojeli ke třetí zábraně, oněm ležícím stromům. Po obhlídce jsme konstatovali, že jsou tu fakt náhodou, o čemž svědčí krásně rovně zaříznuté konce kmenů, přičemž v okolí není ani jediný pařez...

Část jsme odklidili z cesty a zavedl jsem nás na plácek vhodný pro nocleh. Zaparkovali jsme a vydali se na obhlídku okolí.

Zejména palisády. Ano, pořád tu je. Povypprávěl jsem o dávné historii tohoto místa (vy si to najdete na internetu) a poněkud rozrušen nás dovedl zpět.

Postavili jsme ležení, a jak se pomalu stává tradicí, slezli se u nás v doupěti. Šnek dovlék Rum, já jsem přitáhl Rum a Standa přinesl Alkohol s lidskou tváří. Pro později narozené - Myslivce. A pro úplné negramoty - Starou mysliveckou.

Pak proběhlo vyhodnocení dne za mocné podpory již dříve jmenovaných nápojů.

Před dvaadvacátou hodinou, právě když začala být Šnekova řeč velmi málo srozumitelná, rozpustili jsme schůzi a ulehli do svých doupat a nor.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Kokořín	50	459	38	13,3	24 - 6

Ráno 7.5. pondělí

Probudili jsme se po sedmé a kolem je zima. Velmi neochotně se jednotlivci vyhrabávali ze svých spacích prostředků.

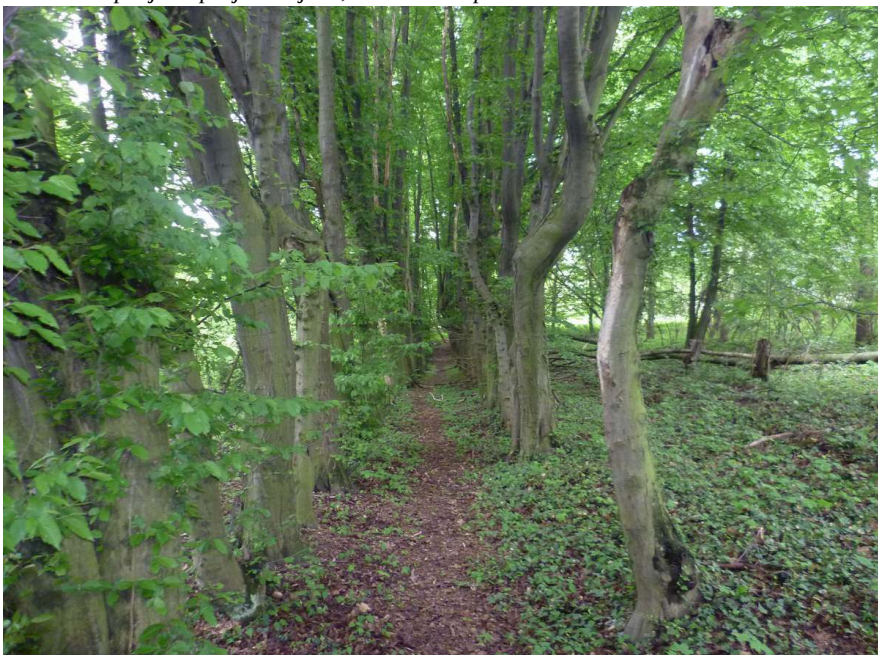

Proběhla snídaneň,

po ní zabalení a odjezd.

Opět jsme projeli alejkou, tentokrát v opačném směru a bez nehod.

Dostali jsme se na silnici a přijeli na náves. Tam Standa konstatoval značnou měkkost zadního kola. Ani trochu se mi nelíbí představa výměny duše. Avšak Standa dohustil a mohli jsme jet.

Kokořín jsme opustili nikoliv známou cestou k hradu, ale bočním výjezdem. Vydal jsem navigační pokyn, že pojedeme po téhle silnici až do místa, kde z ní doprava odbočuje žlutá značka. Připadalo mi to být dost troťfest. Nebylo. Jel jsem se Standou vepředu, probírali jsme nejdůležitější věci na světě a najednou koukám, nemáme Lenku a Šneka. Dobře, počkáme. Po pěti minutách mi to začalo být dlouhé a tak jsem jim vyjel naproti. A co byste řekli... bylo to tam. Přes jasnou instrukci zastavili u místa, kde odbočovala žlutá... doleva! A prý také váhali jestli kousek před tím neodbočit doprava. I tam se odděluje značka od silnice. Na moje upozornění, že nesedí barva řekli, že by je vůbec neudivilo, kdyby mnou deklarovaná žlutá, byla třeba červená. Rozjeli jsme se k místu, kde jsem nechal Standu. Byl tam. Akorát něco šachoval kolem kola. Aha, pumpuje. To není dobře. Nicméně neřekl ani popel, když jsem se ptal na možnost odjezdu.

A tak jsme se sunuli mírně zvlněnou krajinou, plnou pruhovaných chaloupek,

pískovcových balvanů a skalek a jiných krásných věcí

až jsme dojeli k otevřenému konzumu. Zde proběhla svačinka, dokumentace místa a doplnění provozních kapalin. A vzhůru na další pouť.

Standa se mi svěřil, že ho tempo skupiny úplně ubíjí. Jo, to mně taky, ale nemůžu s tím nic udělat. Šneka ničím na světě nepřesvědčím, že má jet rychleji, než 15 km/h, kromě slibu návštěvy nejbližší hospody - to jede i 16 km/h a Lenka nemá ani na tuto rychlost. Standa navrhl, že se odpojí a že se sejdem někde na trase. Místo si upřesníme telefonicky. Tak jo. Zamával jsem mu a byl pryč. My ostatní zvolna projíždíme vlnkovatým terénem, jede se dobře. A pak je tu sestup. Kopec dlouhý a ne moc příkrý, končící kousek před Dubou. A tak poklidně letím dolů, oklepávám ze sebe námrazu, až mě začaly bolet ruce. No nic, odpočinu si. Šnek s Lenkou jsou kdo ví kde, mám čas. Tolik myšlenka. V realu jsem jen zamanévroval na vhodné místo mimo silnici a byli tu. Jo tak z kopce... To by jim šlo... Ale i oni chtějí pauzu. Šnek proto, že je líný a Lenka proto, že potřebovala za roh.

Po odpočinku zvolna pokračujeme na kraj Dubé. Je půl dvanácté. Co takhle oběd? Třeba jim naleje energii do žil. Odsouhlaseno.

V Dubé jsou na náměstí dvě hospody. Obě znám, ta ve spodní části je lepší. Zajeli jsme tam a dobře udělali. V lokále bylo teplo, hned se nám věnovali, a než jsme se stihli pořádně rozhlédnout a začít kriticky hodnotit interiér,

bylo na stole jídlo. Shodli jsme se na tom, že jsme si velmi pochutnali. Pak jsme ještě poseděli, nabrali sílu na další pouť a vyrazili. A koukám, že to nebude jen tak, ke slovu se přihlásila navigace GPS a chce nás dnes vodit. Tak jo.

Dojeli jsme na náměstí, kde je mapa. Důkladně jsem ji nastudoval, abych mohl porovnávat záměr navigace s mou představou o cestě. A hned na začátku se rozcházíme. Jde o odjezd z městečka. Mapa říká něco jiného, navigace rovněž a já si pamatuji, že obě cesty nesou správně. Ale dal jsem na navigaci.

Vyvedla nás z městečka a tahala po kopečkách. Ani mně se nelíbily. A Lenku jsem naštěstí ani neslyšel. To byla jedna malá výhoda rozdílu rychlostí. Pak jsem využil náskoku a použil roh, než mě dojeli. Od tohoto místa jsme jeli po rovině s nepatrnými vlnkami a skoro stejně rychle. Ne, že by Lenka a Šnek nabrali závratnou rychlost, to ne. To já jsem se přizpůsobil jim. A tak jsme projížděli krásnou odpolední krajinou, údolíčky a údolími, s rozkvetlým jarem vškol. Prostě krása.

Jenže jak to chodí, krásného po málu. Dojeli jsme k odbočce vlevo a za ní je výstup na K2. Aspoň to tak vypadá. S potížením řadím 1-1 a vydávám se nahoru. nemůže to být nijak dlouhé, to zvládnou. Příkrost dosahuje sklonu asi takového, jako když jsme vloni se Šnekem zdolávali Juliner pass ve Švajcu. Jenomže tady na to jdeme bez přípravy a rozjezdu.

Zdolal jsem to. Délka cca 300 metrů. Nahoře je konec světa. Končí tu asfalt, cesta se rozděluje na dvě a pokračuje štěrkem a šotolinou. Kromě toho je tu malý travnatý plácek, jediný nevhodnější k tomu abych se na něj natáhl a nechal se zahřívat sluníčkem.

Jak to, že už jsou tady?! Ještě chvíli chci ležet! A hle, můžu. Lenka sesedla a něco zobe. Výborně, chytrá holčička...

Po odpočinku se dáváme dolů štěrkem. Je to tak docela normální polňačka. A tak nechávám Mašinku, aby si také užila. Jen lehce koriguju směr. Najednou za mnou řev. Lenka! Vzal jsem za brzdy a navedl Mašinku mimo cestu. Zastavil jsem a začal hledat, co se to stalo. Lenka se blíží a řve jak na lesy. Na otázku co se děje, odpověděla, že nic a s řevem pokračovala v jízdě. Dojeli jsme na rovinku a po chvíli i na silnici. Nedalo mi to a znovu jsem se Lenky ptal o co šlo. Odpověděla: "To bylo skvělý né?" Aha, asi jsem pomalejší, pořád mi nejspíš něco nedochází...

Silnice nás mírným sklonem dovedla do vesnice Holany. I tady to znám a tak průjezd nepřinesl nic neočekávaného. Akorát na konci vesnice je odbočka ze silnice, vede na ni cyklotrasa a na ceduli píšou, že Zahrádky 4 km. Tudy jsem ještě nejel. Je třeba to zkusit. Navigace mě upozornila, že jsem jel z trasy a stále ukazoval, že se mám otočit a vrátit. To teda ne, holčičko! Pojede se podle mě! Cesta je krásná, lesní, rovná, bez větších nerovností, jede se dobře. A tak si tak jedu a najednou koukám, že jsem tu sám. No nevdám, někde počkám. Ještě kontrola pomocí zrcátka... Co to tam je? To vypadá jako cyklošipka. Zastavil jsem, ohlédl se, zaměřil na objekt, a skutečně. Přehlédl jsem šipku. Kousek jsem se vrátil a najel do odbočky. Za chvíli tu byl Šnek. Pomalu jsme se vydali dál. Měl jsem za to, že nás Lenka vidí. Nebylo tomu tak. Reagovala až na hlasité projevy. Zastavila a velmi hlasitě se nás dotazovala, zda si z ní děláme pr... šoufky. Ona, malinká chudinka, musela zastavit, otočit se a dojet za námi. Jsme tím velmi pobaveni a podobně žertovně jí odpovídáme, přičemž jsem ji ujistil, že i já jsem odbočku minul.

Dále jsme jeli lesní cestou a shlédli kulisy pro nové ztvárnění románu Král Šumavy. Pěkné.

Šnek prokázal svůj nezměrný cit pro romantiku konstatováním "Hmm, kaluž".

Pak už jsme bez jakýchkoliv problémů dojeli do vesnice Zahrádky a to rovnou do hospůdky, kde jsme se s Lenkou občerstvili při naší procházce Údolím pekla.

Je zajímavé, že se to tu za týden vůbec nezměnilo. Potěšující je, že si nás hospodská pamatuje. A je zvláštní, že místní kočka si oblíbila Šneka.

Na druhou stranu, já mám Lenku...

Okusili jsme zdejší Svijany, konstatovali vynikajícínost místních bramboráčků a užívali si odpočinku v pěkném prostředí. Moc pěkně se sedělo, ale je třeba pokračovat v cestě. Akorát se nám cesta sem nějak protáhla a tak musíme odvolat sraz se Standou v Doksech a návratovou trasu poněkud zkrátit.

Po všech různých nutných operacích jsme se vydali na cestu. Navigace se přihlásila o slovo a tak ji následujeme. Zpočátku to bylo pro zlost, protože nás tahala vesnicí nazdařbůh, ale za pár minut se umoudřila a vedla nás velmi pěknými místy, s uzoučkou silnicí, krásným okolím, slunným odpolednem, hezkými scenériemi.

Jen mě velmi překvapilo, že nás v těchto končinách předjel kamion s návěsem. No, jestli má tak spolehlivou navigaci jako já, lépe řečeno, pokud to s navigací umí tak přenáramně jako já...

A tak jedeme pomalu, zato však zvolna opuštěnými silnicemi, kocháme se okolím, užíváme si slunce a tepla a najednou... Tady to známe. Tady jsme už dneska byli. Schválně jsem zastavil a poňoukal ostatní tým, že jsem jim ukazoval, že pojedeme doprava nahoru. Ano, tohle je nájezd na onen krátký, ale příkrý kopec, kde nahoře je vodojem a vesnice, ze které vedou ven jen dvě polní cesty. Lenka rovnou prohlašuje, že jede jinudy, Šnek se tváří nedůvěřivě. Přestal jsem je trápit a ukázal, ať jedou rovně.

Silnice byla mírně do kopce, ale docela dlouho. A tím se stalo, že jsem najednou v širém okolí sám. Rychlost Lenky a Šneka cestou vzhůru značně klesla. Ted' však pojedeme dolů. A pěkně zostra. A docela dlouho. A bude tam protisvah. Takže rozjezdu trochu pomáhám, zalehávám do řídítek a upaluju tak rychle, že se za mnou ani nestačí prášit. A opravdu, za pár okamžiků jedu nahoru. Ovšem pořád velmi rychle. A tak nutnost šlapat se ukazuje na posledních deseti metrech než se sklon změnil v rovinu. Nechal jsem Mašinku úplně zastavit. Počkal jsem na ostatní a společně jsme pak po pár kilometrech vjeli do městečka Dubá. Tady je náhradní sraz se Standou. Přesněji na autobusovém nádraží.

Dig.

Krátce k mé trase a zážitkům. Přes Dubou jsem dojel do Doks, kde jsem již musel řešit stále více a více ucházející zadní kolo. Naštěstí tu byl cykloservis s ochotným pánem, na jehož doporučení jsem vyměnil i plášť za jinou světovou značku xxxxx a zároveň získal i rezervní původní plášť značky xxx. Odtud přes Hradčany, Veselí do Zákup. Prohlídka zámku zvenku a zpět přes Zahradky do Jestřebí. Tady jsem si prohlédl hrad "na kopci v obci" (hle jak se to rýmuje, ale dalo to práci) bez vstupuného a mazal jsem do Dubé.
Sar.

Ano, opravdu je tu a nudou má ukousaný půl metru nehtů. Jo, ano, nejedeme nejrychleji, ale Lenka fakt rychleji nemůže. Pořád se jezdit učí. Není to jen o sezení a šlapání, ale také o hospodaření se silami a podobně.

Vyvádím nás z městečka a míříme do Ráje. A to doslova. Vesnice Ráj, kde je výborná hospoda. Tam bude dnešní večeře. Jedeme podvečerem, a Lenka měla pravdu, a splnily se její obavy, že co jsme si dopoledne sjeli, teď vyjždíme nahoru. Já s tím problém nemám. Jedu vepředu se Standa a kecáme a kecáme. Ale Lenky je mi líto... A tak jsme dojeli na křižovatku, kde jsme se dopoledne napojili na tuto silnici. Počkáme. Než jsme však zastavili, začal Standa mluvit o smradu, jako když se pálí elektrika. Měl pravdu. Hořela mi paluba. Než jsem ji stačil vypnout, přestala hrát muzika. Hmm, blbý. Využil jsem času, než přijede Lenka se Šnekem a odmontoval boční kryt. Ano, je tomu tak audio sekce je plná kouře a seškvařených drátů. Aha, už to vidím. Kryt je prohnutý dovnitř a dotknul se zesilovačů. Jasně, je to následek toho, jak mě včera trefily z boku ty nastražené větve. Kruci!!

Zavřel jsem dekl. Akorát přijeli oba pomalujedoucí. Mají ještě chvíli na odpočinek, než vrátím na místo všechny šroubky a připravím se k jízdě.

A jedééééé... Začalo se ochlazovat a taky začalo ubývat světla. Přesto to tady má svoje kouzlo. Třeba to, že jsme za pár minut v hospodě. A tady je teploučko a pohodička a papáníčko a pivičko, ale ne spaníčko. Zato proběhlo předání darů u příležitosti narozenin Hells. Potíž je, že nevyšla jak jsem si to představoval. no, vlastně si můžeme směle říct, že šlo o fiasko. Dary přivezl jen Standa. Já jsem je slavnostně nechal na Hájích, Šnek na ně zapomněl úplně a Lenka netušila o co jde. Ale dárečky od Standy byly milé. Všichni jsme dostali Led baterku a pak nějakou drobnost. Já třeba olej ve spreji...

A jak to tak bývá - čiň čertu dobře, peklem se ti odmění... Lenka někde vyčenichala, že má Standa svátek. A tak jsem požádal servírku o spolupráci. V dohodnutém okamžiku začala nosit panáky Rumu po dvojicích. Nejdříve Standovi a mně. Šoupli jsme to tam. Než se Standa vzpamatoval, stál před ním další panák a spolu s ním připíjela Lenka. Už koukal úkosem. A když zmerčil příchozí servírku zase s Rumem, prohlásil to za spiknutí. Ale zachoval se statečně, dal to tam a rundu otočil. Naštěstí pro všechny jen jednou... Takže nakonec se oslava přeci jen vydařila.

Po desáté hodině se vydáváme na závěrečnou strhující část této etapy. Jedeme tmou, Já s výstrahou a pozičním osvětlením, Standa se svou bludičkou, Šnek se světýlkem mířícím na Mars a Lenka potmě, protože nenašla jak se rozsvěcí. To mi vůbec nedošlo, protože jsem v zrcátku sledoval její výstrahu a měl jsem za to, že svítit nepotřebuje...

Projeli jsme kolem Pokliček, minuli uzavřené tábořiště a přijeli na odbočku k hradu. Tady jsem řekl Lence, ať se o kopec před námi ani nepokouší, ať jde rovnou pěšky, že na ni nahoře počkáme, případně, že jí půjdu naproti. A vyrazili jsme.

Za pár desítek metrů bylo všechno úplně jinak. Jak si to tak šinu nahoru, před první zatáčkou serpentiny vyvstala potřeba podrátit. Nepodařilo se. Řetěz minul nejmenší ták a propadl až na rám. Naštěstí jedu tak rychle, že jsem se stačil otočit do protisměru a

jet zase dolů. Návratem přesmykače a přišlápnutím jsem se pokusil řetěz zase nahodit. Povedlo se. Opět jsem se otočil a jel nahoru. Skoro ve stejném místě jsem znovu podřadil. Tentokrát mnohem opatrněji. A znovu se řetěz ocitl mimo převodové ústrojí. Otočit jsem se bohužel již nestihl a skončil mimo silnici. Při pokusu o nahození řetězu jsem zjistil, že je zachycen za vnitřní část trojtácu a nejde vyprostit. Ani silou ne. Dal jsem Mašinku na stojan a použil náradí. Povedlo se. Řetěz jsem rovnou nandal na nejmenší táč, uklidil náradí, otočil Mašinku zase nahoru nasedl, prošlápl a zahučel do příkopu. Řetěz zase spadl a než jsem stihl cokoliv, ležel jsem na boku. Prchlivost začala cloumat mým majestátem... Výsledně jsem Mašinku do celého kopce potupně vytlačil.

Nahoře čekala Lenka a Šnek a hlasitě a bujaře se vyjadřovala o tom, jak nahoře na ni pěkně čekám... Vyrážíme na poslední část cesty. Ted' už není v cestě žádný problém. Kromě jednoho. Mašinka má řetěz tak dokonale zamotaný a zakleslý na střed, že s tím potmě nic neudělám. A tedy jdu poslední dva kilometry pěšky. Fakt paráda.

Ocitli jsme se v cíli. Je tu prázdná, málo poškozená a v podstatě čistá stodola. Zajeli jsme dovnitř, obsadili ji a prohlásili za dočasné sídlo Hells. Postavili jsme parodii na ležení, slezli se u nás a za stálého míchání Rumu, preclicků a dalších pochutin probírali děj uplynulého dne, pohyb kosmických těles vzhledem k pouti Hells a v neposlední řadě výhody těžby uhlí na Pobřeží slonoviny.

Pak konec.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Kokořín	56,8	539	78,9	12,8	17 - 7

Ráno 8.5. úterý

Probudil nás ráno v šest Standa štracháním. Než se stihlo cokoliv, odjel.

Dig.

Ve stodole bylo přes noc pěkně, ale Šnek večer nezavřel vrata a hodně tam foukalo a tak jsem byl brzo vzhůru. Co s načatým ránem - tak jsem bez rozcvičky vyrazil via domov. Přes Mělník, kde jsem se napojil na dříve objevenou cyklotrasu do Prahy. Až do Kralup to byla velmi pěkná trasa, pěkně upravená vedená po cyklostezkách či po málo frekventovaných silnicích, kterou jsme nikdy nejel.

Sar.

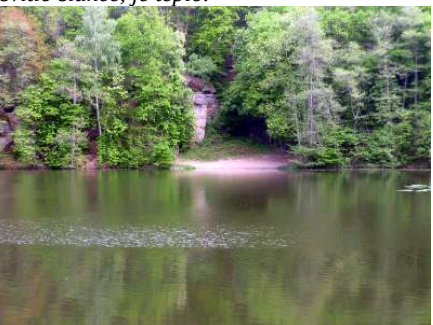
My jsme snídali balili a hlavně se váleli do půl desáté. Odjíždíme.

Jízda probíhá velmi dobře.

Projíždíme Kokořínským dolem. Vysvitlo slunce, je teplo.

Lenka se svléká ze svých vrstev. Vypadá to zajímavě, když se pere s propocenými vrstvami, které se jí nechtějí pustit a odhalují širokému okolí její velmi zajímavá místa.

Další cesta byla po CT 141. Kdysi jsem po ní jel a nějak si nevzpomínám na klady a záporny. Teď má klad ten, že tu nic nejede. Záporny - rozbítá polňačka,

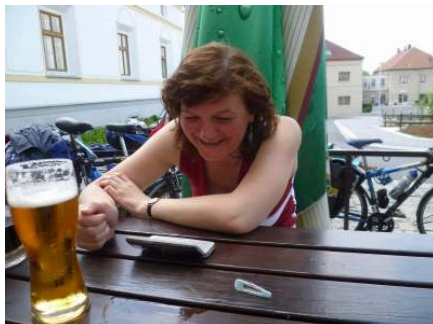

v cestě závora a vyvěrá na úplně stejný kopec jako kdybychom jeli po silnici. No, nic. Do příště si to stejně pamatovat nebudu.

Následovalo stoupání do obce Hostín. Čím je to zajímavé? Jen asociací s Hostýnskými vrchy. Kdo ví, třeba mají nad zdejší vesnicí patronát....

Některí to vyjeli, některé vyšly. Podstatné je, že jsme nahoře. A teď... Sjezd dolů. Silnice je poněkud rozbitá, ale 50 se po ní dá jet. A to až do Liblice. A tady teda mají pěkný bordel. Hned u sebe je herna, kavárna a restaurace, všechno pěkně zavřené. Pěkní padouši!

Pokračujeme do Všetat. A štěstí nám přeje, mají tu hospodu U Fabiánů a vaří se tu a pivo je tu a Kofola je tu... dohromady se to jmenuje oběd. Ani se nám nechce odjet.

Další jízda se vyznačovala slunečním svitem, velkým teplem a protivětrém. Až do Brandýsa se jede celkem dobře. Město samotné je pozoruhodné zastávkou v cukrárně.

Pokračujeme do oblíbené hospody v Zápěch. V Brandýse stále ještě chybí most a jezdí se po lávce. Pak kus od kopce, ven z města a jsou tu Zápy a v nich hospoda "Restaurace v lázních". Oproti časům minulým je tu několik změn. Tak třeba je tu jiná výčepní. Dál je tu nová dlažba a nové stoly. A také čumíme na nová vrata... Odpočinek je dlouhý a pěkný. Šnek tvrdí, že je 16 hodin. To je dobré.

A zase na cestu. Je krásně. Trochu horko a slunce nám svítí do očí. Projeli jsme Svěmyslice, Dehtáry, Radonice a našli se v Satalicích. Ještě přejet most přes novou motorovku a volným sjezdem do... kam jinam, do hospody.

Šnek to tu poznává a je rád. Zatavili jsme na kofolu a pivo. A hlavně Lenčí odpočinek. Nechápu jak je to možné, ale zase jsme měli o čem rokovat a při tom se výborně bavit. Ale za 40 minut musíme jet dál. Hrozí, že Šnekovi ujede poslední vlak. Tak jedem.

Přejeli jsme po mostě shluk výpadovek a sjeli ke Kyjskému rybníku. Dál podél zahrádek a pak na oblíbenou panelovku. A tu jsme shledali, že jsme jako westernoví hrdinové. Také odjíždíme do západu slunce...

Akorát, že my jsme museli ještě vyjet kopec nahoru na Žižkov. A shodou náhod je tu okamžik, kdy se zavírají brány autoservisu Žižkoff a zavírá je sám slovnutný Dan. Opět náhodou, majitel podniku. Na chvilku jsme zastavili a tu se ukázal pan velkopodnikatel být tak trochu bájnou sirénou. Ne, nebojte se, nelákal nás na své vlnadné tělo a překrásný hlas, ale zcela prozaicky na panáka. Velká škoda. Šel bych hned. Ale jsme v časové tísní. A tak poprvé v životě odmítám pozvání na frťana. No, člověk se furt učí...

Pokračujeme na Ohradu a pak Seifrtkou dolů. Trochu mě zlobí, že ti, co nejvíc spěchají, nejvíc zdržují...

A jsme U bulhara. Loučíme se se Šnekem a suneme se Italskou nahoru. Lenka cosi povykuje o kopcích a nějakých zmlácených organizátorech výjezdu. Zatím se však cítím být v bezpečí. Už nemůže a tak jí mohu kdykoliv ujet. Přejeli jsme Vinohradskou, vyškrabali se k Anglické, Zajeli do Americké, sjeli na Bělehradskou a ffiááá dolů k Synkáči. Tam jsme odbočili do Vršovické a za pár minut uhnuli k Petrohradské. A jsme tu. Ještě odstojit kola, veškerý materiál dovléci nahoru do přízemí - zvýšeného - a je to.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	52	611	72	13,9	25

Co dodat? Mně se akce líbila, i když její finální příprava byla velmi náročná a hektická a neobešla se bez chyb. A co hlavně, hluboká poklona před Lenkou. Není žádný Armstrong, ale překonala krizi a ujela všechno. I když chvílema hučela jak piliňáky, chvílema velmi hlasitě vytýkala přítomnost a nechtěnost kopců a nechybělo mnoho a žádala by kolemjdoucí o pomoc. Je dobrá

Dig.

Jsem dobrá!!!

Leg.

Šnekovy perly: (sezbírala Lenka)
Šnek jako elektronik, neříká, že je zkušený, ale povoláním a někdy i praxí...

Šnek:

... cesta, jestli nepojedem doleva, tak můžeme jet kamkoliv jinam...

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

čtyři narozenináci...: Šnek, Dig, Standa a Lenka

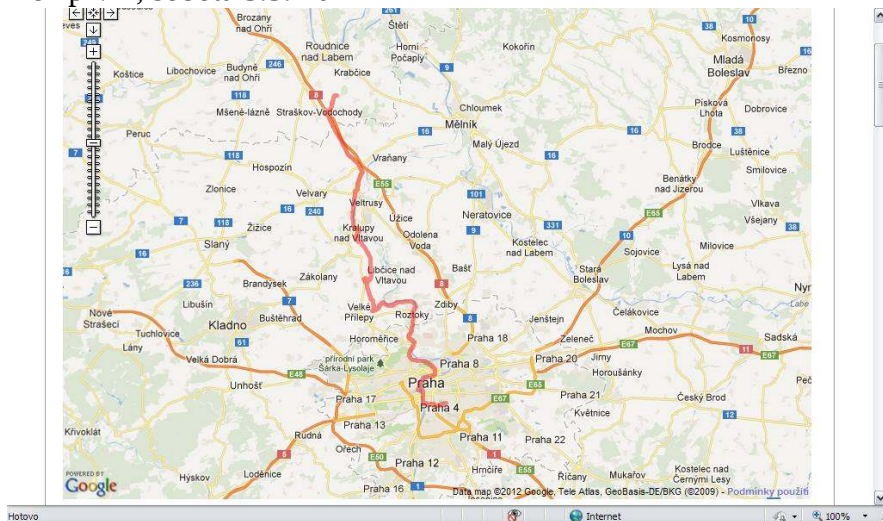
245 km
Nekonečná

Trasa výpravy		
Praha	Beřkovice	Borek
Roztoky	Cítov	Šváby
Kralupy n.Vlt	Mělník	Dubá
Úholičky	Vysoká	Ráj
Nelahozeves	Kokořín	Kokořín
Ouholice	Jestřebice	Kokořínský důl
Nová věc	Dubá	Hostín
Vražkov	Loubí	Všetatky
Říp	Holany	Brandýs n.Lab.
Rovné	Zahrádky	Praha

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Šnek (Šnk), Kacířna (Jrk), Lenka (Leg), Jiné
(doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Navigační statistická příloha Den první, sobota 5.5. 2012

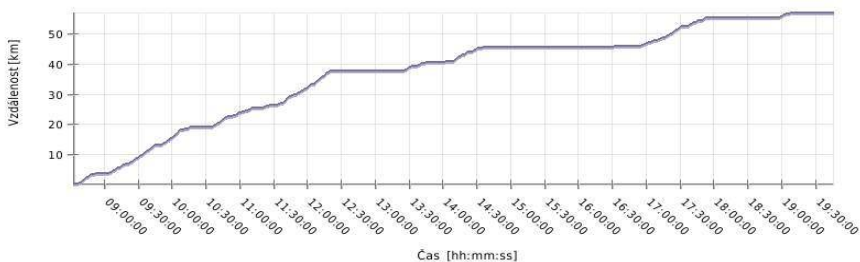

Výškový profil trasy

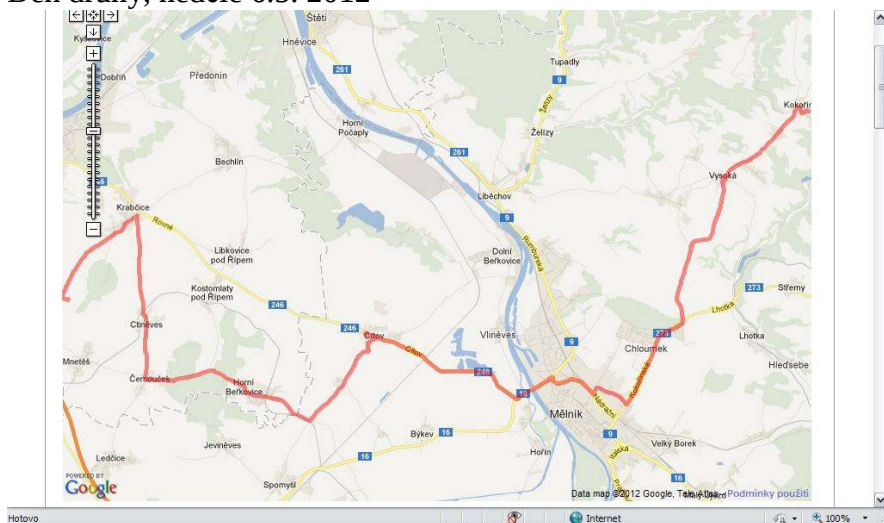

Minimální výška: 140 m n. m. Celkové stoupání: 1134 m Celková skutečná vzdálenost: 57.1 km
 Maximální výška: 311 m n. m. Celkové klesání: 1035 m Vzdálenost stoupání: 17.3 km
 Průměrná výška: 203.6 m n. m. Počáteční výška: 140 m n. m. Vzdálenost klesání: 22.5 km
 Maximální rozdíl: 171 m Konečná výška: 239 m n. m. Vzdálenost roviny: 17.3 km
 Konečná bilance: 99 m

Vzdálenost v závislosti na čase

Den druhý, neděle 6.5. 2012

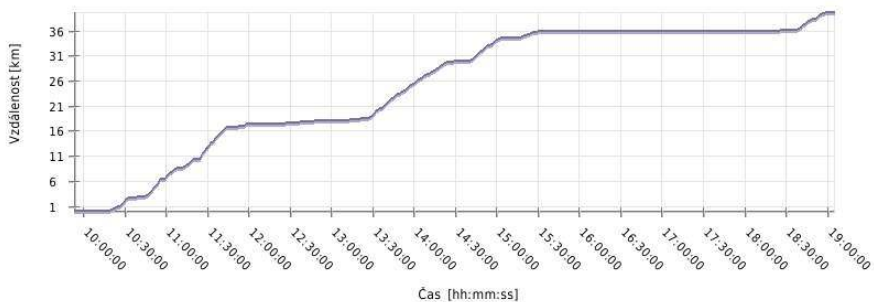

Výškový profil trasy

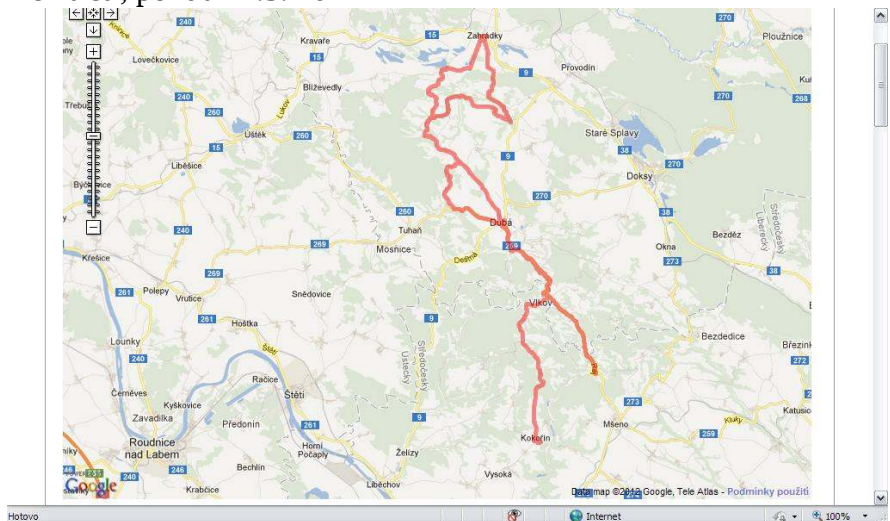

Minimální výška: 145 m n. m.	Celkové stoupání: 924 m	Celková skutečná vzdálenost: 39.6 km
Maximální výška: 344 m n. m.	Celkové klesání: 853 m	Vzdálenost stoupání: 15.1 km
Průměrná výška: 235.1 m n. m.	Počáteční výška: 252 m n. m.	Vzdálenost klesání: 14.7 km
Maximální rozdíl: 199 m	Konečná výška: 323 m n. m.	Vzdálenost roviny: 9.8 km
Konečná bilance: 71 m		

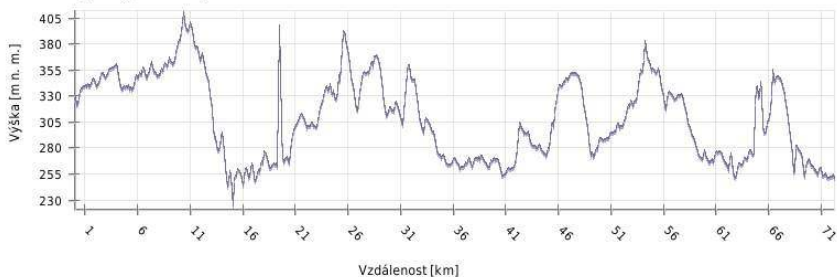
Vzdálenost v závislosti na čase

Den třetí, pondělí 7.5. 2012

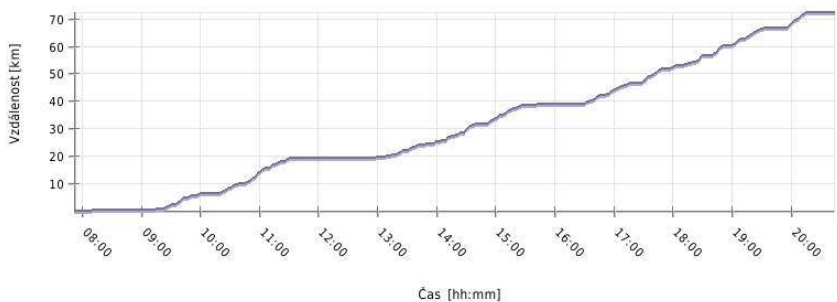

Výškový profil trasy

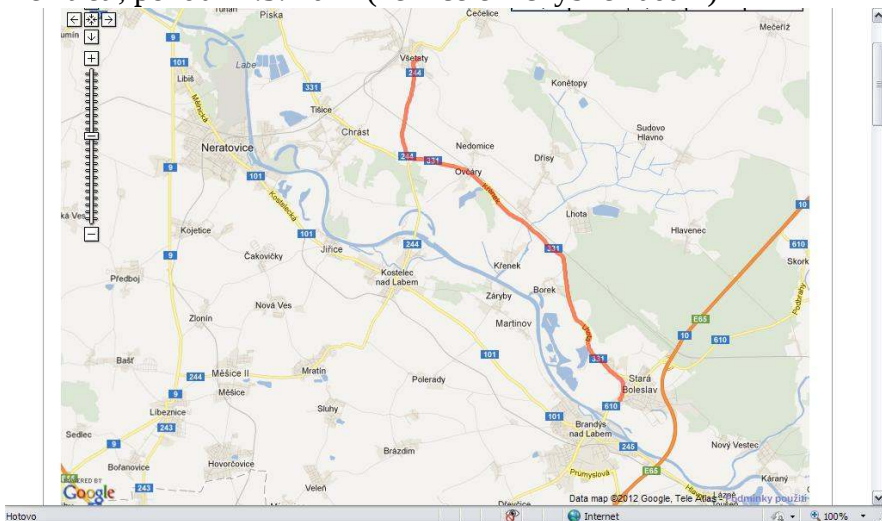

Minimální výška: 221 m n. m.	Celkové stoupání: 2056 m	Celková skutečná vzdálenost: 72.3 km
Maximální výška: 412 m n. m.	Celkové klesání: 2137 m	Vzdálenost stoupání: 23.7 km
Průměrná výška: 307.8 m n. m.	Počáteční výška: 336.6 m n. m.	Vzdálenost klesání: 30.9 km
Maximální rozdíl: 191 m	Koncová výška: 255 m n. m.	Vzdálenost roviny: 17.6 km
Konečná bilance: -81.6 m		

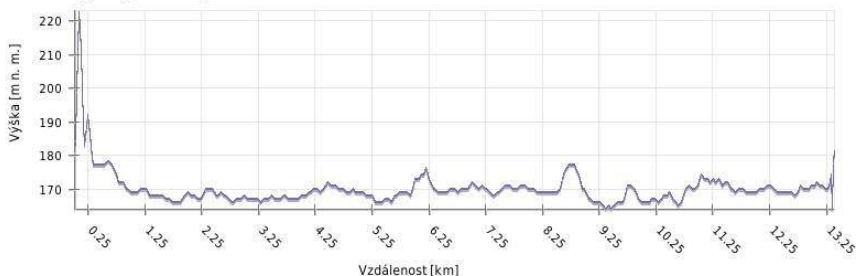
Vzdálenost v závislosti na čase

Den třetí, pondělí 7.5. 2012 (není celé – chybné zadání)

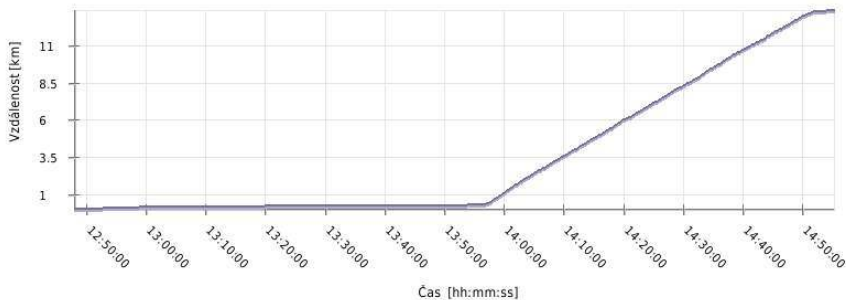

Výškový profil trasy

Minimální výška: 164 m n. m.	Celkové stoupání: 195 m	Celková skutečná vzdálenost: 13.4 km
Maximální výška: 223 m n. m.	Celkové klesání: 183 m	Vzdálenost stoupání: 3.7 km
Průměrná výška: 177.5 m n. m.	Počáteční výška: 169.3 m n. m.	Vzdálenost klesání: 4.4 km
Maximální rozdíl: 59 m	Konečná výška: 181 m n. m.	Vzdálenost roviny: 5.3 km
Konečná bilance: 11.7 m		

Vzdálenost v závislosti na čase

Obrazová příloha

RESTAURACE
"V. RAJÍ"
TELEFON: 605 118 284
www.hahauer.cz

DNE 07-05-2012 20:24
UCET c: 6 143586

1 CAJ	22.00
1 GROS RUM	30.00
1 ZLATOPRAMEN 0,5	24.00
1 KOFOLA	22.00
1 V. JATRA	89.00
1 RYZE	20.00
1 SEZAM RIZ.	88.00
1 HRANOLKY	28.00
1 SEZAM RIZ.	89.00
1 KROKETY	30.00
1 SEZAM RIZ.	88.00
1 ZLATOPRAMEN 0,5	24.00
1 ZLATOPRAMEN 0,5	24.00
1 RUM	25.00
1 RUM	25.00
1 RUM	25.00
1 RUM	25.00
1 RUM	25.00
4 RUM	100.00
1 ZLATOPRAMEN 0,5	24.00
1 ZLATOPRAMEN 0,5	24.00
1 PIVO 0,3	16.00
1 CAJ	22.00
INFO NEPLATTE !! 916.00	

89,-
40,-
100,-
22,-
251,-

50,-
48,-
114,-
215,-

20-4+ 20-
X7H 16-
2V-4 21-
40-4 30-
65-4 30-
207 40-
65-
105-

24- 29
24- 30
24- 40
24- 97
24- 114
37- 10
24- 35
30- 35
17- 128

www.pilsner-urquell.cz

© Hell's Tour_{club} 2012
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu